

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXV Nr. 12

DECEMBRIE 1957

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-fia, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

DIN PARTEA COMITETULUI UNIUNII ROMÂNE

„ÎN PRAGUL UNUI AN NOU”

În fiecare an Comitetul Uniunii Române își îndreaptă inimile și gândurile către Bunul Dumnezeu care a vegheat cu credincioșie asupra Bisericii Sale și putem să spunem ca și Moise și să recunoaștem că așa cum L-am rugat la începutul acestui an: „Te rog să mergi în mijlocul nostru Doamne”, acum la încheierea acestui an, cu recunoștință constatăm că Domnul n-a ținut seamă de păcatele și fărădelegile noastre, ci ne-a luat în stăpânirea Sa; și a mers în mijlocul nostru!

Asigurați pe deplin că și în anul în care intrăm, făgăduința Sa care spune: „Iată îngerul Meu va merge înaintea ta”, se va împlini cu noi, pășim înainte cu încredere, asigurați de părinteasca purtare de grijă a Tatălui nostru ceresc mulțumind și Inaltelor Autorități din Patria noastră pentru înțelegerea nevoilor bisericii noastre și pentru libertatea pe care ne-a acordat-o. Mulțumim cu multă dragoste frățescă tuturor credincioșilor Bisericii de pe întreg întinsul țării noastre dragi, pentru credincioșia dovedită și în anul care s-a scurs, față de rînduieștile bisericii și în mod deosebit pentru sinceritatea cu care fiecare credincios a contribuit cu partea sa cuvenită Domnului, pentru susținerea nevoilor lucrării Sale.

În aceste zile mărețe pe care le trăim, sintem îndemnați să căutăm pe Domnul, ca El să fie ajutorul și protectorul nostru și nici un păcat sau defect să nu împiedice revărsarea Duhului Sfânt asupra noastră.

Căutarea șefei lui Dumnezeu, înseamnă să întorcem gândurile noastre, voința noastră și simțimintele noastre spre Hristos, cu o sinceră dorință ca viețile noastre să fie în ordine după voința Lui.

Dumnezeu este acela care trebuie să facă pentru noi o lucrare în inimă. El trebuie să realizeze neprihănirea Lui în viețile noastre și astfel să ne aducă o izbăvire totală din slăbiciunile și neputințele noastre. Neprihănirea va veni prin primirea lui Hristos în plinătatea puterii Sale în adîncul inimii noastre, dacă li vom îngădui Lui să aducă întreaga noastră viață în armonie cu voința lui Dumnezeu. Aceasta și numai aceasta va aduce bogăția puterii Duhului asupra Bisericii, sub forma ploii țărzii.

Primirea neprihănirii lui Hristos în toată plinătatea ei, este problema cea mai importantă care stă azi în fața Bisericii.

Ea este cea mai importantă chestiune care stă în fața noastră. Care dintre noi va întinde mina credinței spre a apuca acest dar puternic, fără a mai întârzia? El este al nostru pentru cel care-L cere și-L ia, dacă crede numai.

Credincioși față de Domnul și supuși din îndemnul cugetului rînduieștilor patriei noastre, pășim în noul an sub îndemnul Duhului Sfânt: „să nu datorați nimănui nimic, decît să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubeste pe alții, a împlinit Legea”.

Comitetul Uniunii

LA ÎNCEPUT DE NOU AN ȘCOLAR

Toamna este anotimpul binecuvântat al marilor recolte. Belșugul cîmpurilor și al livezilor se îndreaptă spre hambare și magazii, ca să asigure existența și bucuria oamenilor.

Înspre Seminarul nostru au fost aduși în toamna aceasta, ca de o mină nevăzută, șasezeci și patru de elevi, din diferitele părți ale frumoasei noastre patrii. Pînă în ziua de 15 octombrie ei au fost repartizați la gazdele lor și în clasele respective ca să se familiarizeze cu colegii și cu locurile pe care atît de mult le-au dorit.

În Sabatul de la 19 octombrie, după masă, în frumoasa noastră capelă din Labirint, a avut loc deschiderea festivă a cursurilor. Au venit frații din toate comunitățile din București ca să ia parte la bucuria noastră.

Primul nostru simțămînt a fost că trebuie să mărim pe nemărginitul nostru Tată Ceresc pentru această nouă și prețioasă ocazie pe care ne-a dat-o. De aceea cu întreaga asistență ne-am unit în imnul: „Mărim pe Cel Sfînt căci pe Fiul ne-a dat“. După rugăciune și o frumoasă cîntare executată de corul Seminarului, s-a declamat o poezie de început de an școlar. Frații profesori, au trecut pe rînd și și-au exprimat hotărîrea și planurile lor cu care vor să înceapă noul an școlar. Fiecare a recunoscut însemnătatea sfintei lucrări în care se găsește și hotărîrea de a face tot ce poate mai bine, cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru pregătirea elementelor care să reprezinte bine pe scumpul nostru Mîntuitor în mijlocul omenirii, și să contribuie la promovarea lucrării pentru care El și-a dat prețioasa Sa viață. Profesorii și-au luat ca țintă să primească Dreptatea Domnului Hristos, pe care El, o oferă în dar prin credință, tuturor celor care o cer.

După o nouă cîntare de cor, patru elevi, responsabili și reprezentanți ai celor patru clase, au trecut la amvon, și au făcut cunoscut năzuințele și hotărîrile cu care dinșii încep noul an școlar. Pentru anul IV a vorbit fr. Pușcașu Vasile, pentru anul III, fr. Szabo Victor, pentru anul II, fr. Ciobotaru Constantin, iar pentru anul I, fr. Fara Avram. Prezentarea lor și a claselor lor a produs o sfîntă și însuflețită bucurie în rîndurile asistenței. Frații priveau cu multă mulțumire la tinerii ce se ridicau în fața lor ca Biserică. Anul acesta spre deosebire de alți ani, s-a depus un interes deosebit pentru alegerea lor. Așa se face că toți sînt nu numai credincioși și devotați, dar și sănătoși și rezistenți, ca să poată suporta cu bucurie oboselele și răspunderile pentru binele semenilor lor și al cauzei lui Dumnezeu.

Fratele Ștefan Năilescu, președintele Uniunii, care era în mijlocul nostru, a fost invitat să rostească cuvîntul de deschidere al cursurilor. Dînsul a urat bun venit tuturor fraților, a mulțumit Bunului Dumnezeu pentru faptul că Se îngrijește de lucrarea Lui, și unul din cele mai prețioase semne ale acestei griji neîntrerupte și plină de iubire, este funcționarea Seminarului în sinul cultului nostru. A mulțumit și autorităților din patria noastră și îndeosebi Departamentului Cultelor pentru largă înțelegere și ajutorul prețios pe care le-am găsit totdeauna în soluționarea problemelor în legătură cu bunul mers al lucrării lui Dumnezeu. Cuvîntarea dînsului a fost întemeiată pe unica și suprema dorință a Mîntuitorului din Ioan 17, 3, unde în ultima și marea Sa rugăciune de divin Mijlocitor, El zice: „Și viața veșnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“. S-a arătat că Isus Hristos este Cel mai mare Dar al lui Dumnezeu făcut omenirii noastre, cu scopul, ca prin Darul acesta neprețuit omenirea să poată fi răscumpărată. Sfintele Scripturi care sînt glasul lui Dumnezeu prin Spiritul Sfînt, sînt pline cu îndemnuri pentru cunoașterea Fiului. Ni s-au arătat exemple de dorinți sfinte de a-L cunoaște. Nimeni nu a rămas cu o asemenea dorință neîmplinită. Tuturor li s-a dat ocazia de a-L cunoaște, de a-L iubi și a-L servi. S-au arătat deasemenea și greșeli fatale în această privință, exemple dureroase, cînd unii deși El li S-a prezentat, totuși nu L-au cunoscut, și de aceea nu L-au prețuit. Seminarul este locul ales de Dumnezeu pentru ca să facă cunoscut pe Fiul Său tinerilor ce doresc să se pregătească pentru lucrarea Lui. Seminarul se aseamănă cu rugul din pustie unde Marele Dumnezeu și Izbăvitorul, S-a descoperit lui Moise: Seminarul este susurul blînd și dulce de pe muntele Carmel, cînd Ilie și-a ascuns fața; Seminarul este muntele schimbării la față, cînd ucenicii au avut ocazia să vadă pe Mîntuitorul așa cum are să fie El, și locul acesta binecuvîntat mai este și poarta cerurilor unde îngerii lui Dumnezeu coboară și umplu de lumină și slavă atît clasele cît și inimile tuturor acelor care sînt doriți să primească pe Mîntuitorul.

Cu rugăciuni călduroase din partea elevilor și cu încă o frumoasă cîntare de cor, s-a terminat festivitatea noastră. Am rămas cu convingerea că și anul acesta ni se va da ajutor îndestulător și lumină îmbelșugată pentru a duce cu bine la capăt lucrarea cea bună pe care am început-o.

SPRE O VIAȚĂ ASEMENEA CU ISUS

Prel. ST. NAILESCU

Păcatul este un lucru odios. El a stricat frumusețea morală a unui mare număr de îngeri. El a intrat și în lumea noastră și curînd a șters chipul moral al lui Dumnezeu din om. Dar în marea Sa dragoste, Dumnezeu a prevăzut o cale prin care omul să poată recîștiga poziția din care a căzut ascultînd de ispititor. Hristos a venit ca să lucreze în favoarea noastră un caracter desăvîrșit. Cei care-L primesc pe El, sînt născuți din nou. „Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”.

Hristos Și-a întărit propriul Său suflet cu gîndul că prin minunatul sacrificiu pe care El orea să-L aducă, satana avea să fie aruncat afară, iar bărbații și femeile să fie aduși acolo prin harul lui Dumnezeu, încît să recîștige ceea ce ei pierduseră.

Ce cere Domnul de la moștenirea Sa răscumpărată prin sînge? Sfințirea întregii ființe, o curăție asemenea cu curăția lui Hristos și desăvîrșită conformare cu voința lui Hristos.

În cetatea sfințită nu va intra nimeni care este întinat sau care este mîncinos. Cuvîntul lui Dumnezeu pentru noi este: „Eu sînt Dumnezeu Cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană”. „Voi să fiți sfinți pentru că Eu, Domnul, sînt sfințit și v-am scos din mijlocul altor popoare ca să fiți ai Mei. „Voi ați fost răscumpărați cu un preț; proslăviți pe Dumnezeu în trup și în duhul vostru care sînt ale lui Dumnezeu”. „În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Veți avea totul deplin în El, Care este Capul”. „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice jărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de rîvnă pentru fapte bune”.

Cu siguranță că noi putem să descoperim asemănarea noastră cu divinul nostru Domn. Noi putem cunoaște știința vieții spirituale. Noi putem onora pe Creatorul nostru. Dar oare facem noi așa? O, ce exemplu strălucit avem noi în viața pe care Hristos a trăit-o pe pămîntul acesta! El ne-a arătat ce putem îndeplini prin conlucrare cu Divinitatea. Noi trebuie să căutăm unirea despre care ne-a vorbit El cînd a zis: „Rămîneți în Mine și Eu voi rămîne în voi”. Această unire este mai adîncă, mai puternică, mai adevărată decît orice altă unire și este cauza oricărui lucru bun. Cei care sînt uniți astfel cu Mintuitorul sînt controlați de către voința Sa și sînt mișcați de iubirea Sa, ca să sufere împreună cu cei ce sufăr, să se bucure cu cei ce se bucură, să simtă o adîncă simpatie cu oricine este în slăbiciune, în necaz sau strîmtorări.

Dar cît de pușini sînt, acei care depun eforturi hotărîte ca să ajungă acest ideal! Ei uită că cu-

răția și abnegația care a caracterizat viața lui Hristos trebuie să caracterizeze și viețile lor; dacă nu, în ziua lui Dumnezeu ei vor fi găsiți cu lipsă și vor auzi de pe buzele Maestrului sentința irevocabilă: „Iar pe robul acesta netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară unde va fi plînsul și scîrșnirea dinților”.

Ni s-a dat învățătura deosebită în legătură cu primejdia separatismului, clevețirii și a cetei. Avem nevoie să ingenuchierăm înaintea lui Dumnezeu în pocăință, din cauza lipsei noastre de iubire, unul pentru altul, și pentru Acela Care a murit pentru noi. Aurul credinței și dragostei nu se găsește în măsură îmbelșugată între noi. Mulți sînt în adevăr numai cu virșul degetelor lor. Timpul prețios care ar trebui petrecut în a spune iubirea și puterea Mintuitorului pentru salvarea noastră, este folosit de mulți în a duce rapoarte rele. Dacă nu vor face o schimbare hotărîtă ei vor fi găsiți cu lipsă. Dacă nu vor avea o întreagă transformare a caracterului, nu vor putea intra niciodată în ceruri. O adîncă și totală lucrare trebuie făcută în inimile acelor care mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu. Pînă nu vor arăta acea credință care lucrează din iubire și care curăță sufletul, se va face prea puțină și adevărată lucrare pentru Dumnezeu.

Fie ca ei să nu mai creadă că asupra lor s-a pus povara de a veghea și critica lucrarea altora. Cei care pun tot sufletul în lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat-o, nu vor avea timp să critice eforturile conlucrătorilor lor, nu vor avea timp să slăbească mîinile acelor care-și încordează fiecare nerv și mușchi pentru lucrare.

Fie ca niciun bărbat și nicio femeie să nu creadă că el sau ea au fost hotărîți să ducă rapoarte rele de la o comunitate la alta și de la o Conferință la altă Conferință. Cei care cheltuiesc timpul lor gîndind sau vorbind de rău, aduc și pun la temelie material reprezentat prin șin, lemn, trestie, care va fi ars de către focul din ultima zi. Într-o zi ei vor vedea că timpul lor a fost cheltuit în a slăbi Comunitățile și Conferințele.

Dumnezeu urăște orice lucrare de felul acesta. El va trage la răspundere pe toți cei angajați în ea. Fie ca cei care cred Cuvîntul Său, să pună strajă buzelor lor.

Cuvintele de bănuială și neîncredere, ca și scafeii duși de vînt sînt răspîndite pretutindeni și nu vor mai putea fi strînse niciodată. La te-

melia tuturor dificultăților care există în Biserică, nouă zecimi se datoresc unei vorbiri neasemuitoare cu a lui Hristos. Adepții lui satana se străduiesc cu hărnicie, să facă pe cei ce mărturisesc a fi creștini, să vorbească neînțelepțește. Cînd reușește, satana tresaltă de bucurie, pentru că urmașii lui Dumnezeu își vatămă influența lor. În aceste zile în care trăim, noi nu avem timp să ne certăm unii cu alții. Cei care dau loc la o gîndire sau la o vorbire rea, nu înțeleg cît timp fac să fie pierdut de alții. Servii lui Dumnezeu nu au fost chemați să aplaneze dificultățile dintre frate și frate, și timpul cheltuit în felul acesta, aparține de fapt sufletelor care sînt gata de piere, — timp care ar fi trebuit să fie folosit în îndeplinirea însărcinării evanghelice.

Iubiți frați, nu vorbiți împotriva conlucrătorilor voștri. Buzele să vă fie sfințite și dovedite că harul lui Dumnezeu v-a transformat inima. Credinciosul nu-și poate îngădui să vorbească de descurajare. El nu-și poate îngădui să fie aspru sau căutător de greșeli. El nu a primit poruncă să pedepsească pe cel vinovat și rătăcit, prin îngrămădirea de ocară asupra capului lui.

Vorbiți cuvinte de bunătate, cuvinte de înălțare, pentru că acesta este rodul care crește pe pomul creștin. Biruiți orice asprime. Singură veșnicia va descoperi răul pe care cuvintele aspre îl produc celor ce le rostesc și celor ce le aud. Hotărîți-vă din nou, de astădată cu mai multă tărie, că voi trebuie să fiți un exemplu de răbdare creștină. Aduceți-vă aminte că numai aceia vor intra în ceruri, care au biruit ispita de a gîndi și vorbi de rău.

„Lucrarea neprihănirii va fi pacea, iar efectul neprihănirii va fi liniștea și siguranța veșnică”.

Hristos va fi pentru poporul Său, tot ce aceste cuvinte exprimă dacă va asculta invitația Sa de a veni la El. El va fi pentru ei viață, putere, tărie înțelepciune și sfințenie. Dumnezeu ne invită să trăim viața lui Hristos ca ea să fie descoperită și altora. Cînd noi vom face așa, judecata va fi izgonită, iar dificultățile vor fi aplanate. Noi ne vom strînge în jurul Marelui Mîntuitor, cu inimile pline de recunoștință și dragoste.

Frații mei și surorile mele, viața Lui a fost de neegoistă servire și ea trebuie să fie exemplul nostru. Lucrarea pe care El a început-o, noi trebuie s-o ducem mai departe.

Dacă voi ați gustat că Domnul este bun, dacă cunoașteți puterea Lui mîntuitoare, nu vă veți putea abține de a spune lucrul acesta, după cum nu puteți împiedeca vîntul de a sufla. Totdeauna veți avea un cuvînt potrivit pentru cel care este împovărat, veți călăuzi picioarele celor slabi. Străduințele voastre de a ajuta pe alții vor fi neobosite pentru că Duhul lui Dumnezeu lucrează prin voi.

Ați spus voi celor cu care veniți în contact, că serviți lui Isus? Au fost ei în stare să vadă, datorită cuvintelor și faptelor voastre asemănătoare cu Hristos, că voi sînteți urmașii Săi? O, fie ca inimile noastre să fie adine impresionate de însemnătatea trăirii unei vieți sfinite, pentru

ca oricine să poată lua cunoștință că noi am fost cu Isus și am învățat de la El. Vrednicia creștină atîrnă de o inimă curată, o inimă care curățește și spălată, reflectează chipul Divinității. Prezența Celui Ce Și-a dat viața pentru noi, face ca sufletul să fie nobil.

Frații și surorile mele, nu îngăduiți ca lucruri neînsemnate să absoarbă timpul și atenția voastră. Concentrați mintea voastră asupra subiectelor glorioase ale Cuvîntului lui Dumnezeu. În Cuvîntul lui Dumnezeu studiat și ascultat, noi vom avea un Învățător și o călăuză spirituală prin care cele mai rele forme ale trăsăturilor din voi pot fi aduse sub disciplina Legii Sale.

Dacă învățăturile acestui Cuvînt vor avea influență controlatoare în viețile voastră, dacă mintea și inima ar fi aduse sub puterea lor constrîngătoare, relele care există acum în Biserică și în familii nu și-ar mai avea locul. Asupra gospodăriilor noastre s-ar coborî cea mai curată binecuvîntare și de la aceste familii s-ar revărsa o influență care ar face ca solii lui Dumnezeu, să fie o putere de partea adevărului.

Dar sînt mulți în comunitățile noastre care știu prea puțin de însemnătatea adevărului. Ei nu au căutat adevărul cu o inimă umilită și zdrobită.

Fie ca să ne aducem aminte că avem o viață scurtă și cazurile noastre sînt cîntărite! Trebuie să veghem și să ne rugăm, să îndepărtăm orice îngăduință de sine, orice mîndrie și orice egoism. Momentele prețioase care sînt acum de către mulți atît de rău risipite, ar trebui să fie petrecute în meditație și rugăciune. Mulți dintre cei care mărturisesc că sînt poruncile lui Dumnezeu, urmează înclinațiile lor în locul datoriei. Așa cum sînt ei acum, sînt nevrednici pentru viața veșnică. Celor nestatornici și indiferenți eu le zic: „Gîndurile voastre deșarte, vorbele voastre rele, faptele voastre egoiste, sînt toate raportate în cărțile cerului. Ingerii care erau de față la ospățul idolatru al lui Belșafar, stau și lingă voi cînd dezonorați pe Răscumpărătorul vostru. Cu tristețe ei se întorc la voi, mîhniiți că voi îl răstigniți din nou și-L dați să fie batjocorit.

„Cine dintre noi va putea să rămînă lingă un foc mistuitor? Cel ce umblă în neprihănire, și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un cîștig scos prin stoarcere, cel ce-și trage mîinile înapoi ca să nu primească mită cel ce-și astupă urechea, ca să n-audă cuvinte setoase de sînge și își leagă ochii, ca să nu vadă răul, — acela va locui în locurile înalte, stînci întărite vor fi locul lui de scăpare. Ochii tăi vor vedea pe Domnul în strălucirea Lui și vor privi fara în toată întinderea ei”.

În ziua încoronării lui Hristos, El nu va recunoaște ca fiind ai Săi pe cei ce au vreo pată, sau vreo sbîrcitură. Dar credincioșilor Săi El le va da cununile unei glorii nemuritoare. Cei care nu au vrut ca El să stăpînească peste ei, Il vor vedea înconjurat de către oștirea răscumpărărilor,

BETESDA

E. G. WHITE

În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scaldătoare numită în ebrește Betesda, care are cinci pridvoare. În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei. Ioan 5, 2, 3.

Din cînd în cînd, apele scaldătoarei erau agitate și se credea că lucrul acesta era rezultatul unei puteri supranaturale, și că oricine ar fi coborît cel dintîi în apă după turburarea ei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut. Sute de suferinzi mergeau acolo, dar cînd se turbura apa, gloata era așa de mare, încît în goana lor călcau sub picioare bărbați, femei și copii mai slabi ca ei. Mulți nu puteau să ajungă pînă la marginea scaldătoarei. Mulți din cei ce ajungeau pînă acolo mureau alături de ea. Pe locul acela se ridicase adăposturi, ca bolnavii să fie apărați de arșița zilei, și de răcoarea nopții. Unii își petreceau nopțile prin pridvoarele acestea, și în fiecare zi se țirau pînă la marginea apei, în speranța zadarnică de a fi vindecați.

Isus venise din nou la Ierusalim. Mergea singur și părea adîncit în meditație și rugăciune. În cele din urmă ajunsese la scaldătoare. Văzu pe suferinzii aceia cum așteptau ceea ce credeau că ar fi singura nădejde de vindecare. El dorea să folosească puterea Sa vindecătoare și să facă bine pe toți; dar era zi de Sabat. Mulțimile se duceau la templu să se roage și El știa că un asemenea act de vindecare ar excita prejudecățile iudeilor, pentru a sfîrși mai curînd cu lucrarea Lui.

Dar Mîntuitorul văzu un caz foarte nenorocit. Era acolo un om bolnav de trezeci și opt de ani. Suferința lui se datora în mare parte propriilor lui păcate, și era socotită ca o judecată dela Dumnezeu. Singur și lipsit de prieteni, simțînd că era dat la o parte de la îndurarea lui Dumnezeu, suferîndul îndurase ani mulți de mizerie. Pe cînd se aștepta ca apele să fie turburate, aceia care se milostiveau de nenorocirea lui îl duceau la pridvoare. Dar în clipa favorizată, n-avea pe nimeni să-l ajute. Apa o văzuse el că se mișcă, dar nu fusese niciodată în stare să treacă dincolo de marginea scaldătoarei. Alții mai tari ca el se coborau mai înainte. Stăruința lui îndelungată în direcția aceasta, grija și continua dezamăgire, îl făcuseră să-i piară pînă și restul de puteri.

Bolnavul zăcea pe covorul lui și tot ridica ochii să vadă scaldătoarea, cînd, un chip blînd și milostiv se apleacă asupra lui, și cuvintele: „Vrei să te faci sănătos?” i-au atras atenția. Nădejdea crescuse în inima lui. Se gîndea că va fi ajutat într-un chip oarecare. Dar valul de curaj scăzu îndată. Iși aduse aminte de cîte ori încercase să pătrundă în apă și altă nădejde nu mai era pînă cînd nu se turbura din nou. El își întoarse obosit privirea și zise: „Doamne, n-am pe nimeni să mă bage în scaldătoare cînd se turbură

apa, și pînă să mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea“.

Isus nu i-a cerut să creadă în El; doar i-a zis: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă“. Credința omului s-a agățat de cuvînt. Fiecare mușchi și fiecare nerv vibra de viață nouă și-o putere vindecătoare s-a coborît în picioarele lui paralizate. Fără să mai întrebe și-a supus voința să asculte porunca lui Isus, și toți mușchii au fost gata să răspundă la voința lui. Săritînd în picioare, s-a trezit ca un om cu toate puterile.

Isus nu-l asigurase că puterea dumnezească îl va ajuta. Omul putea să se lase în îndoială și să piardă unica ocazie de vindecare. Dar el a crezut în cuvîntul lui Hristos și, lucrînd potrivit voinței Lui, a primit tîrie.

Prin aceeași credință putem și noi să primim vindecare spirituală. Prin păcat, noi am fost despărțiți de viața lui Dumnezeu. Sufletele noastre sînt paralizate. Prin noi înșine nici noi nu sîntem în stare să trăim o viață sfîntă, cum nici bietul om nu era în stare să meargă. Mulții își dau seama de starea lor de slăbiciune, și doresc viața aceea spirituală, care să-i așeze în armonie cu Dumnezeu. În zadar se luptă să o cîștige. În desperare, ei strigă: „Ticălos om sînt eu, cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia? „Faceți ca acești oameni descurajați, prinși în luptă, să privească în sus. Mîntuitorul Se apleacă asupra acelor pe care i-a răscumpărat prin sîngele Său, și zicînd cu nespusă duiosie și milă: „Vrei să

te faci sănătos? „El îți spune să te ridici în sănătate și pace. Nu aștepta până vei simți că ești sănătos. Crede cuvântul Lui și el se va împlini. Așează voința ta de partea voinței lui Hristos, să-I servești, și lucrând așa cum zice El, vei primi tărie. Oricare ar fi obiceiul cel rău, patima cea rea, care din cauza îndelungatei practicări leagă și sufletul și trupul, Hristos e în stare și dorește să dea libertate. El va da viață sufletului „mort în greșeli“. El va libera pe captivul ținut strâns de slăbiciune, nenorocire și lanțurile păcatului.

Paraliticul vindecat s-a plecat să-și ia patul, o rogojină și o pânză și fiind cu un sentiment plăcut s-a ridicat iarăși, s-a uitat împrejur să vadă pe liberatorul său. Dar Isus Se pierduse prin mulțime. Omul se temea că nu-L va recunoaște când Il va vedea din nou.

Isus a întâlnit din nou pe omul vindecat de El. Acesta venise pentru a aduce o jertfă pentru păcat, și o jertfă de mulțumire pentru marea îndurare de care se făcuse părtași. Găsindu-l între credincioși, Isus i s-a făcut cunoscut prin cuvintele acestea de avertizare: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se împlinească ceva mai rău“.

Omul făcut sănătos era peste fire de vesel, că a întâlnit pe liberatorul său. Neștiind de vrăjmășia față de Isus, el spuse fariseilor care îl întrebaser, că El era acela care-l vindecase. „Din pricina aceasta Iudeii au început să urmărească pe Isus și căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului“.

Isus a fost adus în fața Sinedriului, pentru a răspunde la acuzația că a călcat Sabatul. Dacă în timpul acela Iudeii ar fi fost o națiune independentă, o acuzație de felul acesta ar fi constituit un motiv pentru a-L omori. Lucrul acesta a fost împiedecat de faptul că erau supuși romanilor. Iudeii nu aveau putere de a condamna cu pedeapsa capitală, iar acuzația pe care o aduceau ei împotriva lui Isus, n-ar fi avut nicio greutate în fața tribunalului roman. În ciuda eforturilor de a pune piedici lucrării Lui, El câștiga și la Ierusalim o influență asupra poporului, mai mare chiar decât a lor. Mulțimea care nu se interesa de discursurile rabinilor, era atrasă de învățătura lui Hristos. Putea să înțeleagă cuvintele Lui, și inima lor se încălzea și era mîngîiată. El vorbea despre Dumnezeu nu ca despre un Judecător plin de răzbunare, ci ca despre un tată milos, și descoperirea chipului lui Dumnezeu ca oglindit în propria Sa persoană. Cuvintele Lui erau ca un balsam pentru spiritele rănite. Atît prin cuvintele, cît și prin faptele Sale pline de îndurare. El distrugea puterea apăsătoare a vechilor tradiții, și a poruncilor omenești, și prezenta iubirea lui Dumnezeu în deplinătatea ei nesfîrșită.

Isus venise să „vestească o lege mare și minunată“. El n-avea de scop să-i scadă demnitatea ci să o mărească. Scriptura zice: „El nu va slăbi, nici nu Se va lăsa pînă va așeza dreptatea pe pămînt“. El venise pentru a libera Sabatul de cererile împovărătoare, care făcuse din el un blestem, în loc de o binecuvîntare.

Din motivul acesta El alesese Sabatul, ca în el să facă lucrarea de vindecare la Betesda. El ar fi putut să vindece pe bolnav și în celelalte zile ale săptămîinii, sau ar fi putut să-l vindece fără să-i spună să-și ducă patul. Dar aceasta nu l-ar fi dat ocazia pe care o dorea. Fiecare faptă pe pămînt a lui Hristos avea la bază un scop înțelept. Tot ce făcea era însemnat prin sine cît și prin învățătura pe care o da. Dintre nenorociri de la scaldătoare, El a ales cazul cel mai rău ca să exercite asupra lui puterea Sa vindecătoare, și a poruncit omului să-și ducă patul prin oraș pentru ca să vestească lucrarea mare săvîrșită asupra lui. Lucrul acesta ar fi ridicat chestiunea despre ce anume este îngăduit în Sabat, și i-ar fi dat ocazie să denunțe restricțiile iudeilor în ce privește ziua Domnului, și să declare fără valoare tradițiile lor.

Isus le-a declarat, că lucrarea de a vindeca pe un bolnav era în armonie cu legea privitoare la Sabat. Era în armonie cu lucrarea îngerilor lui Dumnezeu, care fără încetare se urcă la cer și se coboară pentru a da ajutor celor suferinzi. Isus a spus: „Tatăl Meu lucrează pînă acum; și eu de asemenea lucrez“. Dacă felul iudeilor de a interpreta Legea era corect, atunci era greșit Iehova, a cărui lucrare ajută și ține orice viețuitoare din prima clipă de cînd a pus temeliiile pămîntului. Atunci Acela care a zis despre lucrarea Lui că e bună și a instituit Sabatul, pentru a comemora terminarea pămîntului, trebuie să facă lucrul Lui în răstimpuri și să oprească mișcarea nesfîrșită a universului.

Să oprească Dumnezeu soarele de a nu mai face lucrarea lui în Sabat, să nu mai trimită razele lui strălucitoare pentru a încălzi pămîntul și a hrăni vegetația? Să se oprească pe loc sistemele lumilor în ziua aceasta sfîntă? Să poruncească El apelor să se oprească, și să nu mai ude cîmpiile și pădurile, și să spună valurilor mării să înceteze mișcarea lor neîncetată? Grîul și porumbul să se oprească din creștere, iar strugurii în pîrg să-și întrîzie coacerea? Pomii și florile să nu dea muguri și să nu înflorească în Sabat?

În cazul acesta oamenii n-ar mai avea nimic din roadele pămîntului, sau din binecuvîntările care fac viața plăcută. Natura trebuie să-și continue mersul ei neschimbat. Dacă Dumnezeu Și-ar opri mîna pentru o clipă, omul ar cădea și ar muri. Și omul are o lucrare de făcut în ziua aceasta. Nevoile vieții trebuie satisfăcute, bolnavii îngrijiți, lipsurile celor în nevoie trebuie satisfăcute. Aceia care neglijează să ajute în Sabat pe suferinzi nu vor fi socotiți fără vină. Sfînta zi de odihnă a Domnului a fost făcută pentru om, și faptele bune sînt în armonie cu scopul urmărit prin ea. Dumnezeu nu dorește ca faptele Lui să sufere nici măcar o oră fie în Sabat, fie în altă zi, dacă acea suferință poate să fie îndepărtată.

Cererile adresate lui Dumnezeu în ziua de Sabat sînt mult mai numeroase ca în alte zile. Ei

(Urmare în pag. 12)

ÎNSUȘIREA DE A VORBI IMPROVIZAT

Vrem să tratăm despre vorbirea improvizată în forma ei cea mai profundă și perfectă — vorbirea improvizată, fără de o pregătire specială, fără de note sau gândire imediat mai înainte.

În primul rând noi nu recomandăm ca cineva să-și facă o regulă din a predica în felul acesta. Ideile nestudiate mai înainte nu pot fi decât de slabă calitate oricât de superior ar fi cineva. Bisericele nu sînt consolidate de predicatori care nu dau învățătură. Toți oamenii cer să fie hrăniți și hrăniți real. Adunările în care sârăcia de idei și de învățătură e cultivată de oratori care improvizează, înclină spre slăbire. Metoda predicării fără pregătire este în realitate ceva rău și nesănătos. Spiritul Sfînt nu a făgăduit să dea sfinților hrană spirituală prin slujirea improvizată. El nu va face pentru noi ceea ce putem face singuri. Dacă putem studia, dar nu o facem; dacă putem avea un corp de deservenți cultici studioși dar nu-l avem, nu avem dreptul de a invita pe Duhul Sfînt pentru a completa golurile nepăsării sau excentricității noastre.

Toate predicile ar trebui să fie bine cugetate și pregătite de predicatori, și pe cit mai mult cu puțință, ar trebui ca fiecare deservent cultic, rugîndu-se mult pentru călăuzire cerească, să se adîncească în subiectul său, să pună toate forțele sale la o cugetare originală și să adune toate informațiile ce-i stau la îndemînă. După ce a privit chestiunea din toate punctele de vedere, predicatorul ar trebui să și-o fixeze în minte prin cugetare și să și-o însușească. Predicile noastre ar trebui să fie chiar viața minții noastre — revărsarea vigoarei noastre intelectuale și spirituale; sau, — spus în altă formă, — diamante bine tăiate și care poartă urmele trudei noastre. Dumnezeu să ne ferească de a jertfi Domnului ceva, ce nu ne costă nimic.

Vorbirea improvizată în anumite cazuri este foarte folositoare, și cu oarecare sirguință poate fi cîștigată. Ea e posedată de mulți, totuși darul este rar. Există oameni capabili de a improviza în versuri, alții improvizează melodii. În viața parlamentară s-au găsit maeștrii ai improvizației de la care au rămas scurte cuvîntări celebre. Darul acesta este de dorit și pentru deservenții cultici. Dar dacă cineva dorește să aibă darul acesta pentru ca să nu mai aibă nevoie să studieze sirguincios, se înșală amarnic, deoarece posedarea acestei nobile puteri va cere multă muncă pentru a o dezvolta și chiar numai pentru a o păstra. Însă folosirea darului acestuia doar pentru ca cineva să-și arate istețimea de a predica dintr-un text ce i se înmînează la amvon sau la garderobă, e o profanare ce n-ar trebui admisă.

Puterea vorbirii prin improvizație e de neprețuit, deoarece face pe cineva în stare ca la o obligație venită pe neașteptate să poată vorbi bine. Anumite evenimente pot abate curentul gîndurilor în altă direcție. Veți vedea atunci că su-

biectul ales mai înainte este necorespunzător, și voi ca oameni înțelepți veți trece fără de cîrtire la altceva.

Darul este valoros. Cum poate fi obținut? Întrebarea ne face să spunem că unii oameni nu-l vor obține niciodată. Trebuie să existe o adaptabilitate pentru vorbirea improvizată ca și pentru arta poetică; un poet se naște, nu se face. „Arta poate dezvolta și desăvîrși talentul unui orator, dar nu îl poate produce“. Toate regulile de retorică, și toate artițiile oratorice, nu pot face pe un om să fie elocvent; acesta este un dar ceresc și dacă nu e dăruit nu poate fi obținut. Acest „dar al exprimării“, cum i se mai zice, e innăscut. Cui nu-i e dat darul acesta, conformația lui fizică și intelectuală nu-i va ajuta niciodată să devină un orator curgător și perfect.

Dacă e ca un om să vorbească fără o pregătire momentană, el trebuie să fie un om care de obicei studiază mult. Nu veți fi în stare să improvizați o gîndire bună decât dacă aveți deprinderea de a gîndi și dacă vă hrăniți continuu mințea cu hrană abundentă și constructivă. Lucrați sirguincios în fiecare clipă disponibilă. Aproximativ vă foarte abundent și sistematic mințea și atunci veți putea să livrați gînduri valoroase fără a mai lua timp de pregătire. Considerați ca o regulă fără excepție, că pentru ca un vas să se poată revărsa el trebuie să fie absolut plin.

Ca să poți fi curgător în vorbire, trebuie să fii plin de știință și îndeosebi de cunoștința lui Isus Hristos, Domnul nostru. Dar atragem atenția că unui orator care urmează să improvizeze, îi este necesar un fond bogat de expresii. Ii sînt necesare idei dar și cuvinte. Frumuseți de vorbire, eleganțe ale graiului, și mai pe sus de orice fraze puternice, trebuie să fie selecționate, memorizate și redacte. Trebuie să înțelegi sensul adînc al cuvintelor pentru a putea aprecia forța unui sinonim, pentru a judeca ritmul unei fraze. Trebuie să fii maeștrii ai cuvintelor: ele trebuie să fie geniile voastre, fulgerile voastre, sau stropii voștri de miere. Pentru omul care posedă o înformare cuprinzătoare și o cugetare adîncă, cuvintele sînt coșulețe de argint în care el servește merele sale de aur.

Cred deasemenea că un om care vrea să vorbească bine improvizat, trebuie să fie atent să alegă un subiect pe care-l înțelege. Acesta este punctul principal. Cînd se prezintă ocazia de a vorbi din improvizație, cel în cauză ar trebui să cugete la ceea ce l-a preocupat mai mult în studiile și meditațiile sale, la problemele care l-au urmărit, la ideile care i-au apărut din cîntări și rugăciuni. Nu e de folos ca cineva să se ridice în fața unei adunări și să aștepte să fie inspirat cu privire la subiecte despre care nu știe nimic. Dar nu văd pentru ce n-ar putea vorbi cineva improvizat despre un subiect pe care-l cunoaște foarte bine! Ideile pe care le exprimă cineva sînd în picioare și care vorbește despre o temă

care-i este familiară, departe de a fi primele sale gânduri, ele pot fi lamura cugetării sale înviorată de căldura inimii sale. Deci nu încercați să improvizați, decât dacă ați studiat bine tema. Paradoxul acesta este un sfat al prudenței.

Oricine dorește să ciștige arta aceasta trebuie să o practice. La început cineva poate să înceapă practica având ca ascultători doar scaunele și cărțile din camera sa de studiu. O bună vorbire improvizată nu e altoeva decât exprimarea unui om cu practică în ale gândirii — un om bogat în cunoștințe, cugetând pe picioare, și îngăduind gândurilor sale să pornească în aer prin gura sa. Cugetă cu voce cât poți mai mult când ești singur și în curînd vei fi pe drumul bun către succes în chestiunea aceasta.

Pe lângă practica recomandată, mai trebuie să se accentueze și nevoia de a fi calmi și cu încredere. Cum zicea cineva: „Multe talente se pierd din lipsă de puțin curaj”. Totul depinde de faptul că ești calm și nu-ți pierzi cumpătul. Simțimîntul că vești da greș cum și teama de oameni, vă vor duce de răpă. Mergeți înainte încrezîndu-vă în Dumnezeu și totul va fi bine. Dacă ați făcut o greșeală gramaticală și sînteți aproape înclinați să vă întoarceți și să vă corecți, în curînd vești face și altele și ezitarea vă va prinde ca într-o plasă. Nu e bine să vă întoarceți dacă faceți o greșeală verbală, mergeți înainte și nu o luați în seamă. N-are mare importanță întoarcerea voastră să îndreptați, deoarece în felul acesta a trageți atenția oamenilor de la subiectul vorbirii, la vorbele voastre. Cînd un orator simte că e „stăpîn pe situație”, de obicei chiar și este. Încredere sa evită dezastrele pe care frica desigur că le va crea.

Fraților, dacă Domnul într-adevăr v-a consacrat în slujba de păstori, aveți cele mai bune motive să fiți curajoși și calmi. Voi aveți să îndepliniți lucrarea Lui după puterile pe care le aveți. Voi nu vă urcați la amvon ca să străluciți ca oratori, sau ca să satisfaceți predilecțiile ascultătorilor; voi sînteți soli ai Cerului și nu sluga oamenilor. Ier. 1,17.

Încredeți-vă în ajutorul prezent al Spiritului Sfînt, și teama de oameni care vă prinde ca o cursă, va fugi de la voi. Cînd ajungeți să vă simțiți liberi la amvon, și puteți privi împrejur și să vorbiți fraților ca un frate, puteți vorbi și improvizat, dar mai înainte nu. Pentru a fi stăpîn pe vorbirea improvizată, servul lui Hristos trebuie să cultive o încredere copilărească în ajutorul imediat al Spiritului Sfînt. În împrejurările de forță majoră ajutorul e asigurat. Dacă cineva deodată este obligat să vorbească fără a mai avea timp să se pregătească, atunci se poate încrede cu toată inima în Spiritul lui Dumnezeu. Inteligența divină atinge mintea omului, o liberează de slăbiciune și îngrijorare, o întărește și o face în stare să înțeleagă și să exprime adevărul divin într-un chip care întrece puterile lui neajutorate. În cazuri de forță majoră putem conta pe ajutorul Domnului.

Trebuie să practicați continuu improvizarea. Folosiți deci orice ocazie ce vi se prezintă de a vorbi improvizat.

Să știți însă că apar mari variații în puterea voastră de a vă exprima. Astăzi poți fi foarte îndemînat la vorbă, iar mîine deabia te poți exprima. Cele firești sînt sensibile și sub influența a o mulțime de forțe. Să nu considerați deci ca ceva neobișnuit dacă uneori sînteți înfrînți, iar alteori vești avea succese. De aceea nu vă socotiți niciodată independenți de ajutorul divin. Înfrîngerile, de altfel, vă vor ține în stare de smerenie și dispuși de a cere ajutor de sus.

Mai pe sus de orice feriți-vă de a lăsa limba să o ia înaintea creierului. Feriți-vă de ușurința de a spune multe, multe cuvînte care să nu exprime nimic. E un mare defect acela de a fi în stare de a vorbi mult și a nu spune nimic. Chiar și atunci cînd ideile fără valoare sînt exprimate frumos și sînt îmbrăcate în cuvînte alese, de ce folos sînt acestea? Din nimic, nimic răsare. Vorbirea improvizată, fără studiu anticipat, este un nor fără ploaie, o șintînă fără apă, un dar fatal, dăunător atît pentru posesorul lui, cît și pentru turma lui.

CH. S.

I S U S

Isus! Ce Nume plin de farmec! Ce Nume plin de bogății:

Dreptate, adevăr, lumină, putere, pace, bucurii.
Potop de har, noian de milă, de nesecată îndurare...
Blîndețe, zel, desăvîrșire, credință, cinste, ascultare.

Isus! El e înțelepciune, iubire, viață... fericire...
Din El se varsă-n valuri sfînte: iertare, har și mîntuire.

Isus! Izvorul mîngîierii, El e speranță, libertate,
Smerenie, recunoștință, evlavie, sinceritate...
Voință, rîvnă, hotărîre, înfăptuire, cunoștință,
Curaj, răbdare, bunătate, răscumpărare... biruință.

Isus! E oglindirea slavei, nevinovat, sfînt și fidel...
Neschimbător, întipărire a ființei Lui... Emanuel.
El, învierea nemuririi, e nevăzut, dar vede tot,
E Căpetenia oștirii, e Domn al păcii... Sabaot.
Mîncător și Miel de jertfă, Atotstăpîn și servitor,
Părinte, frate, soră, mamă, prieten bun... Mîntuitor.

E Urzitorul mîntuirii, izbăvitor în ceasul greu,
Lumina Lumii, Plînea vieții, profet, Hristosul...
Dumnezeu.

Moștenitor și moștenire, statornic, stîncă, temelie,
Odrasla, piatra unghiulară, Alesul, Sfîntnic, mana vie.
Luceafărul, Cîrmuitorul, Mesia, Marele Prooroc,
Apostol, Preot, călăuză în stîlp de nor, în stîlp de fîc.

Isus! e Alfa și Omega, El Cel dintîi și Cel din urmă,
Cuvîntul Vieții, Apa vie, păstorul bun stăpîn pe turmă.
El Începutul și Sfîrșitul, a fost, e azi și va să fie...
El e prezentul, viitorul; El este-ntr-o vreme veșnicie.

Comori și-averi din astă lume, din univers, din cer
de sus,
Au curs, curg azi și-n veci vor curge prin Fiul Omului...
I S U S

PETRE V. CAZAN

Impresii de la al doilea curs biblic advent

Într-un număr trecut al Curierului, am scris despre ținerea celui de al doilea curs biblic advent, cu deservenții Cultului nostru din Conferințele Transilvania de Nord, Moldova și Transilvania de Sud. S-a scris atunci pe larg despre organizarea Cursului și despre felul plăcut și impresionant în care s-au desfășurat lucrările programate. Spațiul nu ne-a permis însă, a reda în cadrul acelui articol câteva impresii ale fraților noștri deservenți care au participat la curs. Aceasta o facem în acest număr, spre a se cunoaște simțimentele cel puțin a câtorva frați participanți.

Dinșii se exprimă atât în proză cât și în versuri, în felul următor:

„Acest curs, primul la care am participat în viața mea, și acesta la începutul activității mele în câmpul Evangheliei, a fost pentru mine de cea mai mare valoare. Acum mă simt înviorat și edificat“.

★

„Sînt momente în viață cînd sîntem atât de aproape de Dumnezeu încît fața Sa minunată se reflectă în sufletele noastre. Pînă în prezent nu am simțit pe Domnul Isus așa de maiestos și iubitor ca în clipele cînd a fost prezentat de servii Săi la aceste cursuri“.

★

„Am participat și la cursul care s-a ținut anul trecut. Acesta însă, m-a apropiat mai mult de Dumnezeu și mi-a ajutat să văd marea mea nevoie după îndreptățirea Domnului nostru Isus Hristos“.

★

„Pentru mine, consider această ocazie ca un dar foarte mare al Domnului, făcîndu-mă și pe mine vrednic să fiu împreună cu frații la acest curs. Reșeratele au fost bine alcătuite și bine prezentate, fiindu-mi astfel de un real folos“.

★

„Am trăit zile de adevărat studiu academic, unde Învățător, Mîntuitorul Isus Hristos a fost prezent în mijlocul nostru“.

★

„Cursul acesta a răspuns la o nevoie pe care o simțeam de mult, și anume aceea de a avea o adunare cu toți frații conlucrători. Am fost impresionat de felul în care a fost organizat acest

curs, de punctualitatea cu care a început, de ordinea care a domnit și de felul cum s-a desfășurat tot programul“.

★

„Hrană bună-mbelșugată am primit cu bucurie
De la scumpul nostru Tată care-n veci mărit
să fie“.

★

„Impresiile primite aici, cred că vor rămîne impimate adînc în sufletul meu, iar lumina și directivele primite își vor face efectul atât în viața mea personală cât și în viața turmei pe care o servesc“.

★

„Doresc a spune că ultimul referat „Acceptarea neprihănirii lui Hristos“, a produs o profundă impresie asupra mea, mi-a golit sufletul și defectele mele, îndreptîndu-mi atenția asupra crucii de pe Golgota, asupra Mîntuitorului meu Isus Hristos, neprihănirea mea“.

★

„Toată durata cursului a fost caracterizată de cele ce stau scrise în Ps. 133: „Ce plăcut și dulce e cînd frații sînt în unire laolaltă“... Căci acolo jăgăduiește Domnul binecuvîntare. Așa a și fost. Domnul a revărsat binecuvîntarea Sa în mare măsură“.

★

„Mulțumesc iubiților noștri frați pentru că au pe inimă înțînirea laolaltă a tuturor acelor care lucrează pe ogorul Evangheliei, și mulțumesc și Înaltelor Autorități care au binevoit a ne arăta înțelegerea necesară ținerii acestor cursuri“.

★

„Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine, și Tu le dai hrană la vreme. Îți deschizi mina și saturi după dorință tot ce are suflare“. Ps. 145, 15. 16. Mulțumesc Tatălui Ceresc că am trăit zile cu adevărat de rusalii, unde am primit multe învățături și multă lumină“.

★

„Cursul acesta a adus o mare cottură în viața mea. Subiectele prezentate, au fost venite ca de sus. Am simțit în tot timpul prezența cerului în mijlocul nostru și cu bucurie am constatat

că Biserica merge pe drumul trasat de Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos“.

★

„Niciodată nu am fost urcat pe un pisc mai înalt al spiritualității și ale unei viziuni mărețe ca acum cu această ocazie“.

★

„Am simțit cu toții și am exprimat mulțumirea și recunoștința noastră, pentru bogăția materialului ce ni s-a oferit la acest curs. Serbarea Sfintei Cine a strâns într-o dulce comuniune inimile noastre cu Domnul și între noi ca frați și conlucrători“.

★

„Cele două Sabate petrecute la curs, au constituit adevărate Betele, locuri de popas. Am văzut și simțit cu ocazia Sfintei Cine ce ochii mei nu văzuseră pînă acum, iar inima mea nu simțise. Am văzut în miniatură marea Cină de la marea de Cristal, cînd însuși Domnul în persoană va servi pe cei ai Lui în împărăția Sa veșnică“.

★

„Frumoase, înviorătoare și pline de învățături, au fost pentru mine zilele petrecute aici“.

★

„In trecut, am participat la multe adunări. Dar mărturisesc, în temere de Dumnezeu, că nici una din ele nu a atins nivelul spiritual ca acesta de la acest curs. Acest curs a constituit o cotitură în viața mea de credință și de servire. Am înțeles mai mult ca oricînd nevoia mea de a lua pe Domnul Isus ca Domn al inimii mele rugînd pe Dumnezeu ca El să-mi ajute ca El să crească, iar eu să mă micșorez. Culmea binecuvîntărilor a fost pentru mine serviciul Sf. Cine, împreună cu pregătirea necesară acestui sfînt act“.

★

„Mulțumesc Bunului Dumnezeu că ne-a dat această ocazie sublimă și binecuvîntată, de a ne îmbogăți cunoștințele și de a primi învățatură cu totul folositoare pentru sufletele noastre“.

★

„Pe culmile-nscrise cu fainice chemări, M-ai invitat la Tine, să-mi dai iar îndrumări. Să-mi pui din nou în față a datoriei cale, Și-n inimă prin Duhul, sfințirea Legii Tale. Mi-ai arătat modelul desăvîrșit în toate,

Ce biruința-n luptă, să-mi dea El singur poate.

Spre idealuri sfinte cu dor eu mă avînt,
Și cu recunoștință, repet smeritul cînt :

„El trebuie să crească, iar eu să scad mereu
Și-n toate să m-asemăncu Salvatorul meu“.

★

„Prin referatele auzite, Domnul mi-a reînnoit chemarea adresată mie acum 20 de ani. Acum cu recunoștință îmi reînnoiesc consacrarea mea și-L rog să mă primească și să mă perfecționeze El, pînă voi ajunge la statura plinătății desăvîrșirii Sale“.

★

„Sînt recunoscător Bunului Dumnezeu pentru aceste zile frumoase petrecute la picioarele Sale. Facă El ca rezultatele Cursului să fie văzute în viața noastră de toate zilele“.

★

„Am trăit adevărate zile de rusalii, care vor rămîne neșterse din mintea mea. Din comoara nesecată a învățăturilor primite, rog pe iubitul Tată Ceresc să-mi dea putere și înțelepciune să împart și altora!“.

★

„O, Doamne-al sufletului dor, ce chemi cu-a
Ta lumină
Mai sus să crească înspre zări din bulgăre
de tină.
Ajută-mi Tu să mă renașcă răzbind această
glie,
Să scad, crescînd cu Tine-n sus, rodină
spre veșnicie“.

★

„Am vîrsta de 69 de ani. Sînt de 45 de ani în credință, iar în lucrarea de servire de 35 de ani. Am luat parte la multe adunări generale ale Conferințelor și Uniunii, dar mărturisesc cu sinceritatea ce trebuie să ne caracterizeze pe noi slujitorii Cerului, că acest curs a adus o nouă lumină și o nouă viziune a dependenței noastre față de Marele nostru Preot Isus Hristos. Multă lumină a fost adusă cu privire la neprihănirea ce trebuie să caracterizeze pe slujitorii Domnului“.

★

„Profund mișcat de solemnitatea sfintelor îndemnuri ale Bunului Dumnezeu, date prin serviu Săi cu ocazia acestui curs, m-am simțit transportat pe meleagurile sfinte ale noului Ierusalim.

(Continuare în pag. 16-a)

DESPRE ÎMBRĂCĂMINTE

Fiecare act din partea unui copil al lui Dumnezeu, este în mod intim legat de experiența sa creștină. Corpul celui credincios este templul Duhului Sfânt. 1 Cor. 6. 19. Și el este îndemnat ca orice face, fie că mănâncă, fie că bea, sau fie că face orice altceva, să facă totul pentru slava lui Dumnezeu. 1 Cor. 10. 31. Cel care are o asemenea legătură cu Creatorul și Răscumpărătorul său, va avea grijă să nu-și întineze trupul său prin obiceiuri vinovate. El nu va folosi nimic din mâncări, sau băuturi care ar slăbi puterile sale vitale. Și el va căuta să-și îmbrace corpul în așa fel, încât va onora și va glorifica pe Dumnezeu.

Îmbrăcămintea pe care o poartă cineva, are foarte mult de a face cu influența sa. Când noi întâlnim oameni pe străzi, prima noastră impresie este sugerată de către îmbrăcămintea pe care o poartă, de felul cum umblă și de comportamentul lor în general. Cuvintele pe care le rostesc și felul cum vorbesc, ne ajută să ne formăm stima noastră în legătură cu caracterul lor. Aceste detalii sînt deci de o importanță vitală în legătură cu lumea care ne înconjoară. Fiecare act al vieții noastre, fiecare cuvînt pe care îl rostim, pledează fie pentru, fie contra religiei pe care o mărturisim.

Simplitatea și modestia în îmbrăcăminte sînt accentuate în mod hotărît în Cuvîntul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, în epistola sa către Timotei, dă îndemnul ca femeile Bisericii lui Dumnezeu „să se îmbrace în chip cuviincios, nu cu împletituri de păr, nici cu perle, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sînt evlavioase“. 1 Tim. 2, 9-10.

Apostolul Petru pune acelaș accent asupra îmbrăcămînții creștinului. Adresîndu-se femeilor gospodine, el amintește în mod deosebit conversațiile lor curate și purtarea lor în general. „Nu cu podoabe exterioare, care stau în împletitura părului, în purtarea de obiecte de aur, sau în îmbrăcarea hainelor“. Mai pe sus de orice împodobire exterioară, ele ar trebui să poarte „podoaba unui duh blînd și liniștit care este de mare valoare în fața lui Dumnezeu“. El declară că „în felul acesta se împodobeau altădată femeile sînte“. 1 Petru 3, 1-5.

Scrierile Spiritului Profetic au mult de spus cu privire la influența îmbrăcămînții. Ele enunță principii aplicabile la orice vîrstă și în orice loc. Aceste instrucțiuni nu sînt în legătură numai cu

îmbrăcămintea sub aspectul sănătății, ci și felul cum să se confecționeze și să se poarte îmbrăcămintea. Deasemenea se are în vedere și aspectul economic. Aceste principii merită să fie studiate nu numai de către femeile din Biserică, ci și de către orice femeie.

1. Îmbrăcămintea ar trebui să reprezinte Evanghelia.

„Îmbrăcămintea urmașilor lui Hristos ar trebui să fie reprezentativă. În toate lucrurile noi ar trebui să-L reprezentăm pe El. Infățișarea noastră în orice privință ar trebui să fie caracterizată prin simplitate, modestie și curăție. Cuvintele Scripturii cu privire la îmbrăcăminte, ar trebui să fie studiate cu grijă. Noi avem nevoie să înțelegem ceea ce Domnul cerurilor apreciază chiar în îmbrăcămintea corpului. Cei care caută cu stăruință harul lui Hristos, vor asculta cuvintele prețioase ale îndemnurilor inspirate din partea lui Dumnezeu. Chiar aspectul infățișării va exprima adevărul Evangheliei.

Cuvintele noastre, faptele noastre și îmbrăcămintea noastră sînt zilnic predicatori vii, care fie că adună cu Hristos, fie că risipesc. Umilința ar trebui să ia locul mîndriei, cumpătarea locul nestatorniciei și devoțiunea locul nepăsării“.

2. Îmbrăcămintea ar trebui să fie frumoasă în simplitatea, în demnitatea și în modestia ei. Creștinii nu ar trebui să se îmbrace într-un fel neasemănător cu cei din jurul lor, dacă lucrul acesta nu este necesar. Nu este păcat din partea lor să imite sau să copieze un model de îmbrăcăminte modest și potrivit, purtat de cei de afară. Dar pe de altă parte, ei trebuie să se ferească în a urma în rău pe alții. Ei trebuie să caute să se îmbrace în orice timp spre slava lui Dumnezeu. Aceasta ar trebui să fie prima lor preocupare.

Îmbrăcămintea noastră ar trebui să aibe grația, frumusețea și asemănarea simplității naturale. Hristos ne-a avertizat împotriva lăudăroșeniei vieții, dar nu împotriva grației și frumuseții ei naturale. El a arătat floricelele cîmpului, a arătat crinii ce se deschideau în frumusețea lor, și a zis: „Nici Solomon, în toată slava sa, nu s-a îmbrăcat ca unul din aceștia“. Și astfel, prin lucrurile naturii, Hristos a ilustrat frumusețea pe care o prețuiește cerul. Grația plină de modestie, simplitate, curăție și bunăcuviință vor face ca infățișarea noastră să fie plăcută înaintea Lui“.

„Podoaba cea mai frumoasă, El ne îndeamnă să o purtăm în suflet. Nici o podoabă din afară nu poate să se măsoare la preț cu frumusețea aceluși „duh blând și liniștit care e de mare preț în ochii Lui“.

„Dacă lumea introduce un model de îmbrăcăminte care este modest, convenabil și sănătos, și este în deacord cu Biblia, nu se schimbă nimic din legăturile noastre cu Dumnezeu sau cu lumea, dacă noi adoptăm un asemenea fel de îmbrăcăminte. Creștinii ar trebui să urmeze pe Hristos și să-și facă îmbrăcăminte lor conform cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ei trebuie să evite extremele. În umilință ei trebuie să urmeze calea cea dreaptă. Ei trebuie să se lipească de bine din cauza meritelor lui“. Simplitatea în îmbrăcăminte va da unei femei simțitoare, cel mai mare avantaj. Noi judecăm caracterul unei persoane din felul îmbrăcămintii pe care o poartă. Îmbrăcăminte extravagantă trădează vanitate și slăbiciune. O femeie modestă și evlavioasă se va îmbrăca cu modestie.

3. Îmbrăcăminte trebuie să fie de bună calitate. „Dar îmbrăcăminte noastră, chiar dacă e modestă și simplă, trebuie să fie în același timp

trainică, în culori care ni se potrivesc și să țină la lucru. Ea să fie aleasă mai curînd pentru trăinicia ei, decît pentru strălucire. Ea ar trebui să procure căldură și protecție“. „Pentru Sabat mi s-a arătat în mod deosebit, că cei care mărturisesc a crede adevărul prezent, ar trebui să apară în fața lui Dumnezeu, într-un fel, care va arăta că noi respectăm pe Creatorul care a sfințit și a onorat în mod deosebit această zi. Cei care au respect pentru ziua Sabatului, ar trebui să fie curați la corp și ordonați în îmbrăcăminte. Pentru că ei trebuie să apară în fața unui Dumnezeu gelos, care este ofensat de necurăție, de dezordine, și care notează orice semn de nerespect“. „Toți trebuie să fie învățați să fie curați și ordonați în îmbrăcăminte, dar să nu-și îngăduie acea împodobire exterioară care e cu totul nepotrivită pentru Sanctuar. Atenția poporului este adesea atrasă de către diferitele articole de îmbrăcăminte, și astfel își fac loc gânduri care nu ar trebui să preocupe inimile închinătorilor. Dumnezeu trebuie să fie subiectul gândurilor și al închinării; și orice lucru ce sustrage mintea dela serviciul solemn și sfînt, este o ofensă pentru El“.

SPRE O VIAȚĂ ASEMENEA CU ISUS

(Continuare din pag. 4-a)

fiecare purtînd semnul: „Domnul-neprihănirea noastră“. Ei vor vedea capul ce a fost odată încununat cu spini, încoronat acum cu diadema gloriei.

Atunci, cei răscumparați vor străluci cu slava Tatălui și a Fiului Său. Ingerii din ceruri, atingînd harpele lor de aur, vor zice: „Bun venit“, Fiului lui Dumnezeu și tuturor acelor care sînt trofeele biruinței Sale — cei care au fost spălați și albiți în sîngele Mielului. O cîntare de triumf va răsună umplînd cerurile. Hristos e Biruitor. El intră în curțile cerești însoțit de către răscumparații Săi, martori că lucrarea Sa de suferință și sacrificiu de sine nu a fost în zadar.

B E T E S D A

(Continuare din pag. 6-a)

cer mai mult îndurarea lui Dumnezeu în Sabat, decît în alte zile. Ei cer atenția Lui deosebită. Ei imploră binecuvîntările Lui alese. Dumnezeu nu așteaptă întîi să treacă Sabatul, ca numai după aceea să împlinească cererile lor. Lucrarea cerului niciodată nu încetează, și nici oamenii n-ar trebui să înceteze de a face bine. Sabatul

n-are de scop de a fi un timp de lenevie nefolositoare.

Isus pretindea drepturi egale cu Dumnezeu, în a face lucrare la fel de sfîntă și de același caracter cu a Tatălui din cer.

Adversarii n-aveau argumente cu care să întîmpine adevărurile prezentate de Isus conștiinței lor. Ei doar atîta erau în stare să citeze: obiceiurile și tradițiile lor, iar acestea păreau slabe cînd erau comparate cu argumentele aduse de Isus din Cuvîntul lui Dumnezeu, și din nesfîrșita mișcare a naturii. Dacă aceia ar fi dorit cît de puțin să primească lumina ar fi fost convinși că Isus graia adevărul. Dar ei au fugit de cele spuse de Hristos cu privire la Sabat, și au căutat să ațîțe minia contra lui pe motivul că pretindea a fi egal cu Dumnezeu. Mulți însă, recunoșteau în Isus pe prietenul care-i vindecase de bolile lor și-i mîngîiase în întristările lor, iar ei considerau ca bună vindecarea săvîrșită la Betesda.

În loc de a face apologia faptului săvîrșit, sau de a explica cele urmărite prin el, Isus acuzatul, deveni acuzator. El îi muștră pentru îndărădnicia și slabele lor cunoștințe din Scriptură. Le spuse că au lepădat Cuvîntul lui Dumnezeu pentru faptul că-L lepădau pe El, care era Trimisul lui Dumnezeu. „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți, că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine“.

C. A.

Pacea poate fi apărută și consolidată

„Dumnezeu ne-a chemat
Să trăim în pace” — i Cor. 7.15

În cartea „descoperirilor” lui Ioan găsim înfățișată lucrarea celor patru îngeri „care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle pe pământ”. Apoc. 7,1.

Opriti! Nu dați drumul; era porunca dată îngerilor. De ce? Omenirea zbuciumată are nevoie de liniște, de pace. Societatea are nevoie de pacea pentru care a sîngerat secole de-a-rîndul. Iar Biserica lui Dumnezeu este direct interesată în menținerea și apărarea păcii în lumea noastră. Principiul de bază al tronului lui Dumnezeu, și deci și temelie credinței noastre ca Biserică, este IUBIREA. „Poruncă nouă vă dau, să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu”. Iar la baza soliei mîntuirii stă eterna iubire a lui Dumnezeu. „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea... încît a dat pe Fiul Său”. Ioan 3, 16.

Pacea, acest element vital al omenirii, al progresului, este un deziderat pentru care orice om conștient trebuie să lupte, cu atît mai mult un creștin conștient de valoarea unui suflet omeneș.

Problemele actuale ale situației Internaționale, în condițiile existenței pe arena internațională a două curente diametral opuse-tendința de pace a oamenilor conștienți de ororile războiului și dorința demonică de distrugere, a unui grup interesat în cîștiguri sîngerose — face ca forțele Păcii din întreaga lume, să tragă semnalul de alarmă în fața situației îngrijorătoare în care se află omenirea întreagă, datorită pregătirilor de război, pe care forțele întunecate ale răului vor să le dezlănțuie într-un uragan atomic asupra planetei noastre.

De aceea în numele și din imputernicirea tuturor celor ce urăsc demonul războiului, Comitetul Mondial al Păcii, s-a întrunit la 28 oct. 1957 la

Stockholm, unde s-au dezbătut pe larg problemele legate de securitatea lumii.

Atît discuțiile, cît și documentele ce au rezultat din această întîlnire, arată seriozitatea problemei ce ar trebui să stea în centrul preocupării lumii întregi. În documentele adoptate cu această ocazie se spune: „Bazindu-se pe principiile necintite ale mișcării pentru Pace, Biroul Consiliului Mondial al Păcii, cheamă toate forțele din lume să fie vigilente să întorcă lumea întreagă de la această cale primejdioasă”.

„Noile descoperiri și ultimele realizări ale științei deschid în fața lumii întregi perspectiva unei înfloriri și fericiri ne mai auzite pînă în prezent. Pentru asigurarea unui asemenea viitor este necesar să se înlăture de pe acum barierele dușmăniei și neînțelegerii care împart lumea întreagă. Consiliul Mondial al Păcii cheamă pe toți partizanii păcii din lumea întreagă să-și consacre toate forțele pentru... crearea în rîndurile opiniei publice a unei atmosfere de înțelegere. În prezent, omenirea trebuie să hotărască dacă cuceririle științei trebuie să servească cauzei vieții sau morții. Opinia publică, căruia s-au alăturat atît de multe glasuri cu autoritate, s-a pronunțat deja cu o fermitate fără precedent în favoarea dezarmării și a colaborării internaționale. Popoarele suferă din ce în ce mai mult din cauza cheltuielilor crescînde pentru înarmare. În lume a și apărut primejdia reală a unui război atomic. Pentru a obține exprimarea și mai largă a opiniei publice și adaptarea de hotărîri de cître guverne, Consiliul Mondial al Păcii, cheamă să se convoace la jumătatea anului 1958 un congres în problema dezarmării și colaborării internaționale”.

Ca oameni ai religiei, ca propovăduitori ai iubirii nemărginite a lui Dumnezeu față de oameni, știind că Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos, și-ar fi dat viața Sa prețioasă și numai pentru un singur suflet ca să-l salveze, noi Creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea ne alăturăm cu toată sinceritatea cauzei Păcii, și sprijinim orice inițiativă pentru atingerea acestui scop în lumea întreagă, nu numai din îndemnul cugetului dar pentru că însăși Evanghelia pe care o vestim este „Evanghelia Păcii (Fapte 10,36) iar Domnul este numit de Evangelistul Vechiului Testament, Isaia (cap. 9,6 u. p.) „Domn al Păcii”. Să căutăm ca să ne asemănăm Domnului nostru Isus Hristos. Să fim ca El, căci „Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace”.

„Ca El să fim. Cu alții, simțind cum El simțit-a
De-i negru, alb sau galben, bătrîn sau copilăș;

Căci unde locuiește iubirea, mila Pacea
Acolo Hrist făcut-a pe veci al Său locaș.

O ANIVERSARE DE SEAMĂ

Ziua de 30 decembrie prezintă o mare importanță pentru țara noastră, întrucât ea marchează însemnata schimbare ce a avut loc la 30 decembrie 1947, când regalitatea a fost înlăturată fiind instaurată Republica Populară Română, expresie a voinței oamenilor muncii de la orașe și de la sate.

Anul acesta se împlinesc zece ani de la acest important eveniment în care timp multe transformări au avut loc în țara noastră.

Când în Israel a fost instituită regalitatea, în Biblie ni se spune că Domnul nu a privit bine faptul acesta. Iată raportul biblic :

„Toți bătrînii lui Israel s-au strîns și au venit la Samuel la Rama. Ei au zis : 'Iată că tu ești bătrîn și copiii tăi nu calcă pe urmele tale ; acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile'. Samuel n-a văzut cu plăcere faptul că ziceau : 'Dă-ne un împărat ca să ne judece'. Și Samuel s-a rugat Domnului. Domnul a zis lui Samuel : 'Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune ; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă ca să nu domnesc peste ei' ". 1 Sam. 8, 4-7.

Samuel le-a arătat ce fel va lucra împăratul și ce pretenții va ridica asupra lor. El le-a zis : „El va lua pe fiii voștri, îi va pune la carăle sale și între călăreții lui ca să alerge înaintea carului lui ;... îi va întrebuița la aratul pămînturilor lui. Va lua pe fetele voastre să-i facă miresme de mîncare și piine. Va lua cea mai bună parte din cîmpiile voastre, din viile voastre și din măslinii voștri și o va da slujitorilor lui. Va lua cei mai buni boi ai voștri și-i va întrebuița la lucrările lui. Și atunci veți striga împotriva împăratului vostru pe care-l veți alege, dar Domnul nu vă va asculta". 1 Sam. 8, 11-18.

Și într-adevăr, împărații de totdeauna, cu spirit poruncitor, dictatorial și aspru au făcut mari abuzuri și nedreptăți. În 1 Impărați cap. 21 ne este istorisit un abuz izbitor săvîrșit de împăratul Ahab contra vecinului său Nabot pe care l-a omorît cu pietre — pe mărturia unor martori mincinoși, — deoarece acesta n-a consimțit să-i cedeze via sa pe care o avea ca moștenire strămoșească.

Voința poporului exprimată prin reprezentanți ai săi așa cum este descris și în Exodul 18, 21, era procedarea și cîrmuirea care avea să fie plăcută și lui Dumnezeu și să exprime și doleanțele poporului.

Conducerea țării reprezentată prin aleși ai poporului care să promoveze interesele celor ce i-au ales în diferitele foruri de conducere este incomparabil mai bună și mai corespunzătoare decît voința opresoare, adică apăsătoare și exclusivistă a unui dictator, rege sau împărat.

Sub înțeleapta conducere democrat-populară din țara noastră divergențele dintre minoritățile naționale au fost înlăturate ; de asemenea au fost înlăturate și animozitățile dintre culte. Azi nimeni — cult sau persoană individuală — nu are îngăduința să defaime alte culte sau pe slujitorii lor ; căci voia lui Dumnezeu este ca fiecare om neconstrîns de nimeni să-și aleagă și să urmeze propria sa convingere religioasă. Și tocmai această voie a lui Dumnezeu o împlinește regimul de largi libertăți democratice așa cum scrie și apostolul Pavel în Romani 13, 3.4 : „Dregătorii nu sînt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpînire ? Fă binele și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău“.

Aceste stări nu au fost cu puțință mai înainte de a se instaura guvernarea democrat-populară, ci numai acum sub regimul republican și democrat-popular al țării noastre.

Ne unim și noi cu toți ceilalți cetățeni ai Țării noastre în a ne exprima bucuria cu ocazia acestei aniversări, pentru realizările din Țara noastră, așa cum au fost amintite mai sus ca și pentru multe alte realizări care n-au fost amintite aci și rugăm pe bunul Dumnezeu să binecuvînteze Țara noastră, Republica Populară Română, s-o ajute să prospereze și să înflorească neîncetat pentru binele tuturor cetățenilor, pentru păstrarea păcii și a bunei voinți între oameni precum și pentru vestirea pe mai departe a Evangheliei Domnului nostru Isus Hristos.

Redacția

CONSACRARE ÎN SERVICIUL SLUJIRII

Sabatul de la 5 oct. a.c. a constituit pentru membrii Comunității Bărăști, din Conferința Transilvaniei de Sud, ocazia unei bucurii deosebite. La cea dată, a fost întărit prin binecuvîntarea ca Pastor, fr. Csongvay Dezideriu.

Plină de semnificație și foarte potrivită este îndeplinirea acestei sfințe și solemne lucrări în mijlocul fraților din comunitățile noastre, în lo-

cul unde se desfășoară zi de zi lucrarea de serv al tuturor, după exemplul și modelul nostru suprem Domnul Isus Hristos.

O mare însușețire a cuprins pe cei adunați cu această ocaziune. Frații și surorile au ținut să fie prezenți pentru a aduce personal laudă Bunului nostru Tată Ceresc și a se bucura de frățeasca comuniune cu toți cei ce nădăjduiesc a vedea pe Mintuitorul nostru.

Din partea Comitetului Uniunii au participat frații: Ștefan Năilescu, președintele Uniunii, Arthur Văcăreanu și Otto Hermann.

Din partea Comitetului Conferinței Transilvaniei de Sud a participat fr. Dumitru Bădescu, președintele Conferinței.

Deasemenea a fost prezent și fr. Csongvay Domokos, pastor și frate de corp al celui ce era obiectul solemnității.

Predica de consacrare a fost rostită de fr. Ștefan Năilescu, care a arătat importanța chemării la slujba de predicare a Evangheliei. Ca și apostolilor de pe vremuri, Domnul face și azi servitor Săi această chemare. El pregătește și trimite pe servii Săi ca păstori ai turmei Sale spre a vesti răscumpărare din păcat prin sîngele jertfei de pe Golgota.

Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de scriitorul acestor rînduri, iar cuvîntul de trimitere, de către fr. Dumitru Bădescu.

Fr. Otto Hermann a făcut apoi primirea noului frate Pastor în rîndul corpului pastorilor din Biserica Adventă din țara noastră.

După amiază fr. Csongvay Dezideriu a vorbit în fața celor prezenți despre nădejdea adventă, totodată reînnoindu-și consacrarea sa pe altarul Evangheliei.

Corul comunității a adus o frumoasă contribuție la desfășurarea acestei solemnități.

După ce s-a implorat ocrotirea și paza cerească asupra celor prezenți, după ce s-a cerut din partea Cerului belșug de binecuvîntări și pace peste suflete și întreaga omenire, ne-am despărțit cu convingerea prezenței Cerului în inimile și sufletele noastre.

A. Văcăreanu

CUVÎNT DE URARE

Domnul cel din veșnicie
Binecuvîntări să-ți dea,
Pururea să te ferească
De orice-nîmplare rea.

Facă El să lumineze
Peste tine a Lui față
Și puteri să-ți dăruiască
În oricare dimineață.

El de tine să se-ndure
Și de-ai tăi (de-niregul neam)
Cum s-a îndurat pe vremuri
De Ișac și de Avram.

Dumnezeu, preînduratul,
Să-ți dea veșnic gînduri bune,
Cu virtuți fără de număr
Veșnic să te încunune.

Pacea Lui cea nesfîrșită,
Pacea Lui să fi-o dea ție
Și să-ți facă numai bine,
Domnul cel din veșnicie!

Ion Bătrina Voivodeni

Ș T I Ţ I ?

1. Pe baza cărui text din Biblie a făcut Luther prima sa cîntare ?
2. În care cîntare se află textul : „Iată, stele iar zăresc, O, cît de frumos lucesc !“
3. Care sînt cei trei Psalmi, unde autorul lor face următoarea observațiune : „De cîntat pe Ghîtit“?
4. Către care profet a spus Domnul : „Înalță-ți glasul ca o trîmbiță...“?
5. Către cine a spus Isus cuvintele : „Talita cumi“ și unde stă scris?
6. Prin care profet zise Domnul către casa lui Israel : „...nu pot asculta sunetul alăutelor tale“ ?
7. Cum se numește localitatea în care un bărbat a lui Dumnezeu în predica sa face legătură cu un text din Psalmul al doilea spunînd : „după cum este scris în psalmul al doilea...“? Dar el cum se numește ?
8. Despre care fiu al unui preot se spune că ducea „trîmbițele răsunătoare“.

Impresii de la al doilea curs biblic advent

(Urmare din pag. 10-a)

Rog pe Bunul nostru Mintuitor să mă ajute să rămân cu aceeași inimă și aceleași simțiminte care să mă călăuzească spre o viață consacrată Lui fără de rezerve“.

★

„Niciodată în cei 31 de ani de lucrare, nu am simțit atîta binecuvîntare“.

★

„Multă puterea spirituală am primit de la Domnul în zilele acestea. Mulțumesc Domnului, Comitetului Uniunii și Inaltelor Autorități pentru această ocazie“.

★

„Am luat parte la 2 Conferințe aici în București în 1932, 1936 de la care am rămas cu triste amintiri, din cauza luptei pentru întietate. De la aceste cursuri, plec cu asigurarea prezenței Mintuitorului în sufletele și inimile noastre“.

★

Din aceste cîteva exprimări, înțelegem cît de bine s-au simțit frații noștri deservenți la acest curs, și cît de folosii au fost dinșii din participarea la el. Dorința generală exprimată a mai fost și aceea ca astfel de cursuri și întîlniri frățești ale noastre laolaltă să aibă loc cît mai des. Și dacă ne vom îndrepta către Domnul cu rugăciuni însoțite de credință, această dorință bună se va împlini cu siguranță la vremea ei.

GH. GRAUR

„SĂ SCOATEM O ÎNVĂȚATURA“

ECONOM ÎN LUCRURILE CELE MĂRUNTE

S-a întimplat că un bărbat, dealtfel foarte bun gospodar, a căzut într-un necaz foarte mare, fără să fie vinovat cu ceva. Pentru a se descurca oarecum în situația sa, el avea nevoie de o sumă de bani. În acest scop el plecă la un cunoscut să împrumute o neînsemnată sumă de bani. Ajuns la ușa omului, se pregătea să bată cînd dinlăuntru auzi gazda adresîndu-se fetei de serviciu în cuvinte muștrătoare, pentru că ar fi băgat prea multe lemne în sobă. Auzînd cuvintele, nevoiașul se descurajă foarte mult, gîndindu-se că are de a face cu un om sgîrcit și desigur nu va primi nimic altceva de la el decît un răspuns negativ; astfel se pregăti să plece. Dar tocmai în momentul acela ușa se deschise dinlăuntru și gazda cu o voce prietenoasă îl întrebă dacă ar putea să-i vină în ajutor cu ceva. Neavînd încotro nevoiașul îi istorisi motivul venirii sale, dar adăugă și pe acela al plecării sale. Gazda începu să zîmbească binevoitor spunînd: „Vă rog intrați, banii de care aveți nevoie vă stau la dispoziție, eu cunosc situația Dvs. și cunosc și sinceritatea Dvs. dar vă rog să rețineți un lucru: dacă nu aș fi fost încă de mic copil econom în lucrurile cele mai mărunte astăzi poate nu aș fi fost în stare să vă viu în ajutor.“

